

Lasten Paras Tawara

KÄK 1/94

Savo-Karjalaisen Osakunnan jäsenlehti

TÄSSÄ NUMEROSSA:

• vuoden 1994 hallituksen esittely

• seikkailu Transilvaniassa

KUNTAESITTELYSSÄ

• kaupunkitarinat

KIIHTELYVAARA GO-GO

• Tarto

MAISKIS... VAARAT
KIIHDYTTÄVÄT MINUA

• jäsenperustelut

• tietokilpailu

• punoja

• joupuja

• tähtiä

• uutisia

PÄÄTOIMITAJA

ANU STRANDMAN

TOIMITAJAT

PERTTU KEINÄNEN (PK)

PETTERI KIESILÄINEN

PETRI KÄHKÖNEN

MINNA-LIISA MYLLER

Kaija Pekkala

TIMO RAUNIO (TR)

JOHANNA TUOMALA

ULKOASU JA TAITTO

ANU STRANDMAN

TOIM. POSTIOSOITE

SAVO-KARJALAINEN OSAKUNTA

REHTORINPELLONK. 4-6 B

20500 Turku

☎ (921) 23 28 391

PAINOI

ÅBO AKADEMIS TRYCKERI

PAINOS

175 kpl

LIRULARULORU...

Sisällysluettelo

Pääkirjoitus	3
Hallitusesittely	4
Tiedot löytyivät Johanna Tuomalan pienestä kovakantisesta muistikirjasta	
Tietokilpailu	7
Kiesiläiseltä	8
Entinen kuraattorimme Petteri Kiesiläinen kertoo kaupunkitarinoista	
Artisti maksaa - Tartossakin	10
Petri Kähkösen matkakertomus	
Kotiseudulle Pohjois-Karjalaan - Kihtelysvuara	12
Minna-Liisa Myller go-go	
Draculaa etsimässä	14
Romaniassa virisi emäntämme Johanna Tuomalan kiinnostus veriruokiin...	
Tiedecorneri	17
Tiedeavustajamme Evert Kupiainen	
Taivastelua	18
Tähti on syttynyt - Perttu Keinänen	
Vuosikymmenten takaa	20
Vanhosten Käkien kimpussa Timo Raunio	
Miksi liityit SKO:hon?	24
Jäsenhakemusten perusteluja keräsi Kaija Pekkala	
Pieniä uutisia	27
Kokosi Timo Raunio	
Jourupalsta	28

Burn out, stressi, kiire, hopi hopi...

Nämäkö odottavat opiskelun jälkeen, kun vihdoin siirryt työelämään (tämä on spekulatiota) ja juppielämän riemuihin. Eihän toki, stressi voi iskeä jo kesken opiskelijaelämän temmellyksen. Hyvät edellytykset syntyvät esim. seuraavista tekijöistä

- a) suorita opintoviikkoja tunnollisen ja kunnollisen immeisen tahtiin
- b) liity johonkin järjestöön: ainejärjestö, osakunta, reserviupseerit (tämä on spekulatiota), poliittiset nuorisjärjestöt, marttakerho etc. etc. tai ryhdy himourheilijaksi, ja liity kaikkiin mahdollisiin sähly-, koris-, lentis-, jäkis-, keila-, ...joukkueisiin
- c) yritä hoitaa perhe-, avio- ja seurustelusuhteet kuten ennenkin
- d) keksi jokin opiskeluun liittymätön harrastus, kuten posliinimaalaus, savenvalanta, sorvaus, käkikellojen veistäminen
- e) ja viimeinen naula arkkuun: ryhdy järjestöaktiiviksi.

Ynnätynä $a + b + c + d + e =$ kiirettä pitää. Aktiivit jäsenet kautta aikojen muistavat varmasti osakuntahommien kaiken ajan nielevät syöverit. Jos yrität luikerrella irti, kaihertaa mielessä muiden niskaan kaatuva, entistä suurempi työmäärä. Joskus tuntuu, että rutiinien pyöriminen rasvatomasti edellyttäisi parin palkallisen kokopäiväviran perustamista. Asiat kuitenkin yleensä asettyvat hollilleen. Jotain joskus unohtuu, vähän töppäillään, tieto ei kulje, aikataulu viivästyy, mutta mitäs pienistä. Osakunnan rattaat vähän narisevat, mutta pyörivät edelleen.

Pakerretaan siis jatkossakin, huilataan välillä ja pidetään siinä välissä haaskaakin. Terve itsekkyyks auttaa, kun velvollisuudet alkavat kutkuttaa liiaksi. Parempi siis lukea illalla siihen tenttiin, kuin lähteä videoyöhön (kymmenen jälkeen ehtii nähdä vielä viis leffaa), parempi pistää vähät rahansa lounaaseen kuin päivystyspullaan ja kahviin (Hesburger on vain 50 metrin päässä ja sitte voi tulla toimistoon syömään), parempi lähteä ajoissa hallituksen kokouksesta, eikä jäädä toimistoon retkumaan (Proffa on aina matkan varrella), parempi on olla juomatta vuosijuhlissa kalliita ravintolapaukkuja konkurssin uhalla (jatkoilla on halvempaa viinaa)...

Säilykäähän hengissä t. piätoimitus

Savo-Karjalaisen Osakunnan Hallitus 1994

1. Kuraattori Anu Strandman

Harrastukseni: SKO, hikijumppa, kissanhoito
 Yhtye/laulaja josta pidän: Fredi
 Mieluisin aineeni koulussa: Historia
 Ikävin aineeni koulussa: Käsityöt, urheilu
 Lemmikkini: Pilli ja Pulla Strandman
 Mieliruokani: Medium piffi
 Missä olen matkustanut: Euroopassa
 Toiveammattini: "iiro"
 Lempiväriini: Punainen
 Paras vuodenaika: Syksy

2. Kuraattori Anu Forsss

Harrastukseni: SKO, leipominen
 Yhtye/laulaja josta pidän: Billie Holiday
 Mieluisin aineeni koulussa: Historia
 Ikävin aineeni koulussa: Liikunta, matikka
 Lemmikkini: Pölyhiirilauma
 Mieliruokani: Lihakeitto
 Missä olen matkustanut: Mannermaalla
 Toiveammattini: Kotiäiti, 12 lasta
 Lempiväriini: Vihreä
 Paras vuodenaika: Kevät

Pääsihteeri Kaija Pekkala

Harrastukseni: Kissan hoito & kesytys, kapakointi & kulin. nautinnot, opiskelu, SKO.
 Yhtye/laulaja josta pidän: Jonesit ym...
 Mieluisin aineeni koulussa: Historia varmaan, liikunta.
 Ikävin aineeni koulussa: Käsityöt.
 Lemmikkini: Petro-kissa.
 Mieliruokani: Voi, voi - on niin paljon, kalakukko ja kippurahäntä.
 Missä olen matkustanut: Euroopassa ympäri.
 Toiveammattini: Ei ole selvinny.
 Lammaspaimen, ehkä.
 Lempiväriini: Tummanvihreä, musta.
 Paras vuodenaika: Kevät.

Isäntä Petri Kähkönen

Harrastukseni: Lukeminen, musiikki, yhdistystoiminta, yliopiston opettajien nimikirjoitusten bongaus.

Yhtye/laulaja josta pidän: Monia.

Mieluisin aineeni koulussa: Historia, äidinkieli.

Ikävin aineeni koulussa: Kemia.

Lemmikkini: Kissa Mooses ja koira Topi.

Mieliruokani: Pottumaito, talakkuna, jätkänjuusto, kapakeitto.

Missä olen matkustanut: Kajaani-Turku (useasti), Euroopassa ja Suomussalmelle.

Toiveammattini: Kanttori- urkuri.

Lempivärini: Sininen.

Paras vuodenaika: Kevättalvi.

Emäntä Johanna Tuomala

Harrastukseni: Käsiyöt, lukeminen, SKO, pomoilu.

Yhtye/laulaja josta pidän: J. Karjalainen.

Mieluisin aineeni koulussa: Maantieto.

Ikävin aineeni koulussa: Ruotsi.

Lemmikkini: Karvainen.

Mieliruokani: Karjalanpaisti ja perunamuusi.

Missä olen matkustanut: Romaniaan ja takaisin.

Toiveammattini: Kulttuuritoimenjohtaja.

Lempivärini: Musta.

Paras vuodenaika: Sydäntalvi.

Tiedotussihteeri Minna-Liisa Myller

Harrastukseni: Käsiyöt, urheilu (lue: kyykkä).

Yhtye/laulaja josta pidän: Niitä on niin monta.

Mieluisin aineeni koulussa: Ant. kultt. hist.

Ikävin aineeni koulussa: Johd. Met. ja oppihist.

Lemmikkini: Kössi, Taru ja Tessi + milj. sängyn alla.

Mieliruokani: Kaikki makkee ja mukava kelepovaa.

Missä olen matkustanut: Turussa ja Joensuussa,

Tukholman torilla ja Pyöreessä Tornissa.

Toiveammattini: Indiana Jones.

Lempivärini: Punainen, keltainen, vihreä.

Paras vuodenaika: Kevät/syky.

Taloudenhoitaja Perttu Keinänen

Harrastukseni: Scifi, partio, valokuvaus, melonta ja pyöräily. **Yhtye josta pidän:** The Tubes.

Mieluisin aineeni koulussa: Kotitalous, käsiyöt. **Ikävin aineeni koulussa:** Kielet.

Lemmikkini: Oli kissa, on koira. **Mieliruokani:** Kalakukko, tietysti!

Missä olen matkustanut: Suomi, Ruotsi, Norja.
Toiveammattini: Kuhan on pitkät lomat.
Lempiväriini: Keltainen
Paras vuodenaika: Talvi/kesä.

Kulttuurisihteeri Nina Näräkkä

Harrastukseni: Sko, TYY:n kuoro, uinti.
Laulaja josta pidän: Elton John.
Mieluisin iaineeni koulussa: Historia.
Ikävin aineeni koulussa: Matematiikka.
Lemmikkini: Kääpiökani.
Mieliruokani: Pizza - nam!
Missä olen matkustanut: Vaikka missä.
Toiveammattini: Menneiden kaivelija.
Lempiväriini: Lila.
Paras vuodenaika: Kesä.

Sisäasiainsihteeri Anu Jokela

Harrastukseni: Laulu.
Yhtye/laulaja josta pidän: Bryan Adams.
Mieluisin aineeni koulussa: Historia.
Ikävin aineeni koulussa: Matematiikka.
Lemmikkini: -
Mieliruokani: Makaronilaatikko.
Missä olen matkustanut: Eurooppa.
Toiveammattini: ?
Lempiväriini: Vihreä.
Paras vuodenaika: Kesä.

Ulkoasiainsihteeri Timo Raunio

Harrastukseni: Valokuvaus.
Yhtye/laulaja josta pidän: The Beatles.
Mieluisin aineeni koulussa: Historia.
Ikävin aineeni koulussa: Matikka.
Lemmikkini: -
Mieliruokani: Joku hyvä pihvi.
Missä olen matkustanut: Ruotsi, Turkki, Italia, Kreikka.
Toiveammattini: Jaa, kun tietäis...
Lempiväriini: Keltainen.
Paras vuodenaika: Kesä (jollei ooo liian kuuma).

MEGAGIGA SKOVISA

Pelkäätkö valmistuvasi akateemiseksi työttömäksi? Eipä hätää, ala valmistella itsellesi jo hyvissä ajoin vaihtoehtoista ammattia: ryhdy Tietokilpailijaksi! Tietokilpailubisneksessä odottavat rahapalkinnot, maailmanympärysmatkat, laivaristeilyt, mikroaaltouunit, stereot, maine ja kunnia. Treenaamisen voit aloittaa vaikka heti lehtemme visailun parissa. Oikeat vastaukset löytyvät sivulta **ZZZZ.**

1. Milloin maapallon väkiluku ylitti miljardin rajan?
2. Missä päin Suomea olevia soita kutsutaan laakiokeitaiksi?
3. Mistä sisäelimestä osan muodostavat ns. Langerhansin saarekkeet?
4. Mikä soitin esittää isoisää Sergei Prokofjevin sinfonisessa kertomuksessa Pekka ja susi?
5. Mitä kasvaa hindulaisten Vishnu-jumalan navasta?
6. Kuka on ainoana miehenä voittanut korkeushypyssä sekä olympiakultaa että maailmanmestaruuden?
7. Mitä oologit keräilevät?
8. Mikä on komplementtikulmien summa?
9. Mitä tanssia kaikki Jukolan veljekset osasivat?
10. Mitä pelkää henkilö, joka kärsii agorafobiasta?
11. Mitä eläintä vanha kansa kutsui mömmöksi?
12. Kuinka monta munaa mehiläiskuningatar munii parhaimmillaan vuorokaudessa?

Kysymykset ovat Tuomo Lappalaisen toimittamasta kirjasta 1990 kysymystä.

Kiesiläiseltä

Tukholman yliopiston tutkija Bengt af Klintberg on erikoistunut kansanperinteen ja tarujen tutkimiseen. Hän on julkaissut aiheesta useita kirjoja, joista yhden sain käsiini kirja-alennusmyynneistä pari vuotta sitten. Kirjansa "Råttan i Pizzan" johdannossa hän kertoo seuraavaa: Eräänä lokakuun iltana 1973 tuli lapsenvahtimme Bibi kotiin ja kertoi arveluttavan jutun, jonka oli kuullut sulhaseltaan Åkelta; tällä oli kaveri joka oli ollut eräässä tukholmalaisessa pitseriassa muutamien muiden nuorten kanssa. Seuraavana yönä oli eräs heistä, tyttö, joutunut sairaalaan leikattavaksi hirveiden vatsakipujen takia. Lääkärit totesivat kipujen johtuvan tytön nielemästä rotanluusta, joka oli juuttunut poikkiteloin hänen vatsaansa. Terveyslautakunnan suorittaman tarkastuksen yhteydessä pitserien varastosta oli löytynyt suuria määriä rotanraatoja. Bibi kertoi saaneensa tarinasta vatsanväänteitä. Hän aikoi tulevaisuudessa välttää pitserioita, ainakin niin kauan kuin niissä käytettiin rotanraatoja pitsanvalmistukseen. Juttu kuulosti jotenkin omituisen tutulta. En ollut koskaan kuullut sitä ennen mutta sen muoto muistutti niitä tuhansia vanhan talonpoikaisyhteiskunnan kansantaruja, joita olin vuosien ajan luettellonut Pohjoismaiden museossa. Tämän täytyi olla nykyaikainen kansantaru, ajattelin.

Pyysin Bibiä kysymään sulhaseltaan oliko tämän kaveri todella ollut mukana ta-
 pahtuneessa. Selvisi, ettei näin ollut. Kaveri oli kuullut jutun joltain toiselta kaverilta. Kävi ilmi, että parisenkymmentä opiskelijaani Tukholman yliopistosta oli kuullut puhuttavan rottapitsasta. Jotkut osasivat sitäpaitsi kertoa samankaltaisia tarinoita roskakuskeista, jotka olivat löytäneet kasoittain kissan- ja koiranruokapurkkeja erään kiinalaisravintolan roskasäkeistä. Ilmeisimmin tässä oli kyse nykyajan suullisesta perinteestä, joka ilmaisi epäluuloisuuttamme tuntematonta kohtaan. Tämä sekä järkytti, että kiehtoi minua, ja päätin jatkaa keräystyötäni. Muutaman vuoden jälkeen olin tullut siihen tulokseen, ettei suullinen kertomusperinne koskaan olekaan katkennut, vain aiheet ovat muuttuneet yhteiskunnan muutosten myötä.

Aina Grimmin veljesten päivistä lähtien ovat folkloristit tehneet eron satujen ja tarujen välillä. Sadut on helppo tunnistaa; niillä on oma kielensä ja oma hahmonsä: tyhmyri, prinsessa, paha äitipuoli ja hyvä haltiatar. Kuullessaan aloitussanat "Olipa kerran" kuulija tietä heti, että kertomus ei ole tosi, vaan sepitetty. On paljon vaikeampi havaita, että myös tarina tai taru on sepitetty. Kun luumme

eukon lypsyjäniksestä, jonka hän on opettanut lypsämään maitoa naapurin lehmiä, tiedämme, ettei sellaista olekaan. Mutta tätä ei tiedetty 1600-luvulla; oikeudenkäyntipöytäkirjoista löytyy lypsyjäniskertomuksia, jotka ovat voineet päättyä eukon turmioon noitaroviolla. Tulevaisuudessa taas lentävät lautaset, rotapitsat ja pakolaisten uskomattomat tavat ovat 1900-luvun kansantarustoa.

Tarinan tekee uskottavaksi tapahtumien sijoittaminen uskottavaan, nimettyyn paikkaan, ja että päähenkilö on tuttavasti tuttava, naapurin kaveri, siskon mies tai muu vastaava. Vakuuttavuutta antaa myös kertojan maininta luotettavasta lähteestä, kuten poliisista, lääkäristä tai muusta viranomaisesta. Jos kertomus on ollut lehdessä, siitä tulee taatusti tosi kuin vesi. Vakuutteluja jutun todenperäisyydestä täytyy esittää nimenomaan silloin, kun kuulijat vaikuttavat epäuskoisilta. Täytyyhän kertojan salata, että hän itse on mennyt uskomaan keksityn lurituksen. Seuraava tarina on mainitunlainen nykyaikainen kansantaru, urbaani legenda.

Vaimo herättää miehensä keskellä yötä kuultuaan melua puutarhasta. Hän pyytää miestänsä tarkistamaan, ettei ulkona suinkaan ole murtomiehiä. Mies nousee, laahustaa unisena näköalaikkunan ääreen ja katselee pimeyteen, alaruumis paljaana, tapansa mukaan vain pyjaman takki yllään. Hän ei huomaa, että perheen koirakin on herännyt ja tassutellut ääneti hänen taakseen katsomaan mitä on tekeillä. Yhtäkkiä koiran kylmä kuono osuu paljaaseen ahteriin. Mies säikähtää niin, että huitaisee suuren ikkunarudun palasiksi. Vaimo rientää paikalle miehen kirous-tulvan hälyttämänä ja sitoo haavat. Sitten hän pyyhkii veritahrat lattialta bensini-tupoilla, jotka sitten heittää WC-pönttöön unohtaen kuitenkin vetää sen. Mies on saanut sellaisen shokin, että hänen on mentävä vessaan. Istuuduttuaan hän sytyttää savukkeen ja heittää palavan tikun pönttöön. Räjähdyksellä lennättää miehen päistikkää ulos WC:stä. Vaimo soittaa kiireesti ambulanssin ja ensihoitajat saapuvat nostaten miehen paareille. Kulkiessaan rappuja alas he saavat kuulla miehen selityksen tapahtuneelle. Silloin toinen ambulanssimies saa hysteerisen naurukohtauksen, menettää otteensa paareista ja mies putoaa katkaisten kätensä.

Jotta silviisi,

Kirsi Laine

ARTISTI MAKSAA - TARTOSSAKINI!

Kummeli-huumorin sävyttämästä SKO:laisten ja TYY:läisten yhteisestä viimesykyisestä matkasta Tarttoon on kulunut jo niin kauan aikaa, että koko ekskursioon voi tarkastella täysin huumorimielessä ja kieli poskessa kuten asiaan kuuluukin. Kyseessähän ei todellakaan ollut mikään vakavahenkinen retki eteläisen veljeskansan pariin, vaan tarkoituksenamme oli osallistua tarttolaisen ystävyysskorporaatiomme Korp! Ugalan 80-vuotisjuhliin. Ja siellähän sitä sitten toden totta oltiin ja juhlahumua kesti kokonaisen viikon. Mutta aletaanpa alusta.

Jokaisessa kunnan matkakertomuksessa pitäisi tietysti olla pitkät pätkät selostusta itse matkustamisesta, mutta tähän ei ole mikään kunnan matkakertomus, vaan... No - joka tapauksessa lähdimme matkaan linja-autolla Turusta ja Helsingistä jatkoimme Georg (laus.ruots.Jori) Otsilla Tallinnaan. Tallinnan satama lumosi meidät kauneudellaan. Satamasta matkaa jatkettiin kolisevalla valkean-vihreällä Spriteraitiovaunulla kohti linja-autoasemaa, jonne päästyämme saatoimme sanoa vain: "Kun muista purukumeista loppuu maku jo Viru-hotellin kohdalla, kestää Orbitxylitollevypurukumi aina autobussijaamille saakka!" Unohtumattomia olivat myös hetket pikavuorobussissa Tallinnasta Tarttoon, jolloin pimeästä, täpötäydestä linja-autosta saattoi huruisten ikkunoiden läpi tarkastella Eestin hämärtyviä maisemia kuorsauksen ja "Dancing Queenin" tahdissa. Linja-autossa oli tunnelmaa ja matkakin katkesi - Tarton bussijaamille.

Tartossa suuntasimme kulkumme Ugalan talolle Tähen varrella, josta ugalensikset ohjasivat meidät majapaikkaamme Riiikligu Uhiselamuun Emajoen taa. Paikka oli jonkinlainen Ylioppilastalojen ja Ylioppilaskylän sekamuoto. Myös äänieristys oli tuttua tasoa, mutta vesikalusteet ovat TYS:n luukuissa hieman kehittyneempää mallia tarttolaisiin opiskelijakylpyhuoneisiin verrattuna. No - mitäpä pienistä.

Seuraavan päivän kohokohta oli illalla järjestetyt tanssiaiset Sangasten baltiansaksalaisessa aatelislinnassa noin tunnin ajomatkan päässä Tartosta. 1880-luvulla rakennettu uusgoottilainen linna oli kuin suoraan Dracula-filmistä tai englantilaisesta kartanomurhamysteerielokuvasta repäisty ja myös sisustus hirvenpäineen ja vaakunakilpineen noudatti samaa linjaa. Sali, jossa itse "balli" pidettiin, oli kooltaan hillitön ja tilaa riitti suuremmallekin väenpaljoudelle tanssia. Mikäli tunsii tarvetta pistäytyä pikkulan puolella, sai sielläkin varautua yllätykseen: puolentoista neliön kokoinen wc oli arviolta kuusi metriä korkea. Näitä neliöitä ei kuitenkaan tarvittu mentäessä makaroonia, paikallista letkistä, vaan tähän riittivät sentään linnan muut huoneet. Sangastessa saimme myös ihaila Ugalan järjestämää komeaa

ilotulitusta. Puolen yön jälkeen lähdettiin hilpeälle paluumatkalle Tarttoon.

Toisen Tarton-päivämme iltaohjelmassa oli aluksi elokuvanäyttäntö vanhassa hienossa elokuvateatterissa. Esitetty filmi oli nimeltään Theodor Luts, joka oli 1920-luvulta peräisin oleva hieman propagandistissävyyinen kertomus Viron vapaussodasta. Elokuvassa ei ollut lainkaan ääntä ja koska yleisön joukosta ei löytynyt vapaaehtoista pianistia filmin tapahtumia säestämään, katseltiin Theodor Luts hiljaisuuden vallitessa - ainakin periaatteessa. Allekirjoittaneen vatsa murisi nimittäin usein, äänekkäästi ja mahdollisimman sopimattomissa kohdissa. Niinpä niin, pahennusta voi aiheuttaa tavalla jos toisellakin. Elokuvan jälkeen ugälensikset ja me miespuoliset vieraat vetäydyimme Ugalan 1939 valmistuneen komean funkistyyllisen vanhan talon suojiin viettämään "official" bier table -iltaa. Illatsu oli juuri sitä miltä se kuulostaa: olutta ja laulua. Ja samaan aikaan toisaalla seurueemme naiset nauttivat "happy eveningin" annista...

Kolmannen ja viimeisen kokonaisen päivän mieliinpainuvimmat hetket koettiin jälleen illalla. Tällöin oli vuorossa "kommers", joka oli sallittu ainoastaan ugälensiksille ja heidän herravierailleen. Tilaisuus oli vakavahenkinen ja juhlallinen, mutta puheiden ohella juhlassa laulettiin ja maisteltiin isännänmaljasta samalla kun jokainen osanottaja vuorollaan iski ylioppilaslakkinsa miekkaan. Tästä osasta Tartton-matkaa jäi siis pysyvä muisto yo-kotsaan ilmestyneen reiän muodossa. "Kommersin" jälkeen iltaa jatkettiin illallisella, jossa SKO pääsi esittämään onnen-toivotuksensa ja antamaan Ugalalle lasisen juomasarven vuosipäivälahjaksi. Juhlat jatkuivat illallisen jälkeen taas Ugalan talolla aamuun saakka. Allekirjoittanut poistui aamulla neljän aikaan kohti majapaikkaa ja taa jäi valaistu funkisunelma "Pennsylvania 6-5000":n kaikuessa avoimista ikkunoista kortteleiden päähän öisessä Tartossa.

Kotia kohti suunnattiin seuraavana päivänä. Bussimatka Tallinnaan sujui jo rutiinilla. Räävelin bussijaamilla sovellettiin jälleen jo hyväksi koettua "vain nopeat ehtivät" -periaatetta taksin valinnassa ja mukavaa olikin SKO:laisten körötellä Eeslitalliin Mersulla vaihtoehtona olleen Moskvitshin sijasta. Ruokailtuamme tunnelmallisessa vanhan kaupungin ravintolassa ajettiin satamaan, jossa Musavisa-henkiset passintarkastajat lasikopissaan herättivät hilpeyttä. Sitten oli taas vuorossa matka Georg Otsilla Helsinkiin, josta matkattiin bussitse Turkuun. Pikavuorobussin pysähtyessä aamuyöllä Tuomiokirkon pysäkillä vain yksi ajatus antoi voimaa palata taas harmaaseen arkeen: "Artisti maksaa!"

KOTISEUDULLE POHJOIS-KARJALAAN -- KIIHTELYSVUARA

Muinainen erämies sai eräältä Karjalan vaaralta saaliikseen 40 oravannahkaa, eli täyden kiihtelyksen...

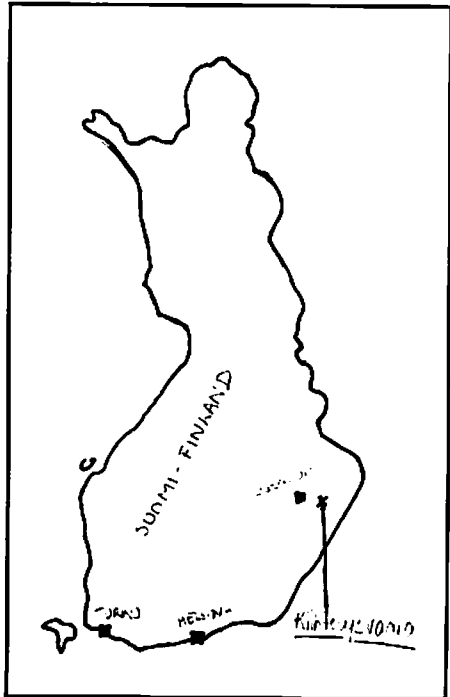
Ensimmäiset vakinaiset asukkaansa Kiihtelysvaara sai 1400-luvulla Sortavalasta. Aluksi väestö oli ortodoksista, mutta 1600-luvun lopulla Ruotsin valtaa paenneiden kreikkalaiskatolisten tilalle muutti lännestä luterilaisia. Kiihtelysvaara kuului tuolloin suur-Tohmajärven pitäjään, josta se erosi 1857. Kunta jakautui vielä kahtia 1920, jolloin siitä erotettiin Pyhäselkä. Tällä hetkellä Kiihtelysvaaran pinta-ala on noin 500 km² ja asukasluku noin 2750.

Kiihtelysvaara on yksi Pohjois-Karjalan pienimmistä ja köyhimmistä kunnista. Etenkin kunnan eteläosa on harvaanasuttua "kehitysaluetta", jonka kyliltä ovat hävinneet niin pankit, postit kuin koulutkin. Suurin osa nuorista on jättänyt kotikylänsä ja lähtenyt leveämmän leivän perään. Raataminen pienillä kivisillä pelloilla ei ole moniakaan houkuttellut ja vain muutamat ovat päättäneet jatkaa vanhempiensa tiloilla. Alueen muu yritystoiminta rajoittuu lähinnä muutamaisiin käsityöpajoihin, metsätiloihin ja maatilamatkailuun. Kunnan pohjoisosaan sen sijaan on muuttanut paljon uutta väkeä muualta. Monet käyvät töissä "kaupungissa", mutta monet saavat elantonsa myös paikkakunnan omista puutavara- ja muoviteollisuusyrityksistä. Pitäjän kahtiajakoon lienee suurimpana syynä pohjoisosan paremmat liikenne yhteydet ja sijainti lähellä Joensuuta.

Kiihtelysvaaralaiset ihmiset ovat ilosia ja aitoja pohjois-karjalaisia. Uudet tuttavuudet otetaan hyvin vastaan, vaikka "hevinuoria" ja muita radikaaleja ilmestyksiä taivastellaankin pitkään ja hartaasti. Välittömyys on siis avu, kun vain vastassa ei ole "ulukomuan elävä" tai joku niistä kuuluisista nykyajan nuorista. Nuoriso vaalii myös innolla perinteitä. Viime kesänä mm. heräteltiin eloon kauan uinunutta kylätappelutraditiota naapurikunnan nuorten kanssa. Uudempi, sekin jo lähes perinteeksi muodostunut tapa on säännöllisin väliajoin murtautua, joskus Suomen kauneimmaksi puukirkoksi mainitun, Herran huoneen kellariin ja rukoilla sitten armahdusta tuhmuuksistaan kera ehtoollisviinin. Suurin osa ihmisistä on tietysti erittäin miellyttäviä persoonallisuuksia ja joissakin esiintyy jopa pieniä kylähassun oireita, mikä on puhtaasti positiivinen piirre ihmisessä

Vaaramaisemat ja vielä puhdas luonto ovat eksoottinen elämys monelle Kiihtelysvaaraan saapuvalla turistille. Kunnan eteläosan läpi virtaa "mahtava" Jänisjoki, jonka rinnalla Aurajoki on vain piskuinen liru. Vesiretkeilyreitillä seuraten voi jokea laskea Ilomantsista aina Värtsilään saakka. Kiihtelysvaarassa jokivarren maisemat ovat karuja ja välillä melko kunnioitusta herättäviä. Reitin katkaisee kaksi voimalaitosta, joiden välissä (n. 6 km) joki levenee ja sitä reunustavat paikoin hyvinkin korkeat pystysuorat kalliot. Seudun järvet ja joet ovat hyviä kalavesiä. Onnean taimenenpyynnissä voi koettaa kirkonkylän kupeessa Hietajärvellä. Järven rannalla on myös Caravaanarialue sekä kesäteatteri. Taimenta voi kalastella myös Jänisjoesta. Veljeni perhosteleee kesäisin kosken rantapusikoissa yökautia ja harvase kerta saakin taimenen, ne vain kuulema ovat aina niin pieniä ja sieviä, että "siäläks käypi ja pitää laskee takasi kasvammaan..."

Synkät kuusikkometsät ja korkeat männikkökankaat houkuttelevat reipaille luontoretkille etenkin marja- ja sieniaikaan. Korpimailla riittää saloa tallusteltavaksi, ellei sitten törmää ns. nykyaikaiseen tehometsänhoitoalueeseen. Pieni varovaisuus retkeillessä on kuitenkin paikallaan, sillä metsät vilisevät verenhimoisia petoja. Ilvekset ja karhut väijyskelevät mistään ymmärtämättömiä kaupunkilaisia vattupuskissa ja marjamättäitään vartioivat natiivit voivat osoittautua väkivaltaisiksi... En suosittelen marjamatkaa ainakaan aivan eksoottisen pienen punaisen maalaismökkin nurkan taakse, sillä ikkunan alla pyllistelevä etelän "tekstiilimarjastaja" saattaa herättää ärtymystä jopa välittömissä Itä-Suomen ihmisissä.

Pienistä puutteistaan ja mitättömän olemattomista vioistaan huolimatta

Kiihtelysvaara on minulle se paras paikka maailmassa. Mikään ei voita hiljaista hetkeä kesäiltana pihakalliolla tai kävelyretkeä jokirannan sammaleen tuoksuissa metsässä... Hurskaita lauseita, niinpä niin, mutta kyllä ne maisemat aina Aurajoen Vapunpäivän pullomeren voittoa.

DRACULAA ETSIMÄSSÄ

Lämpömittarin elohopea kipusi 25 asteeseen. Jäätelöä syövät ihmiset kulivat kiireettömästi pitkin kävelykatua selvä määränpää mielessään. Välillä he pistäytyvät ostamaan leipää, kadulta myyntikojuista saattoi ostaa viiniä, leivonnaisia, pesupulveria, piraattikopiokasetteja, lähes mitä tahansa pikkutavaraa vaihdellen päivittäin. Sulauduimme ihmisjoukkoon siihen asti, kunnes avasimme suamme. Raikuva nauru tai suomen kieli eivät kuuluneet normaaliin katukuvaan. Mutta outoa oli meillekin tuo keksäinen tunnelma, elettiinhan lokakuun alkua.

Kahdelle kansatieteen opiskelijalle avautui viime toukokuussa mahdollisuus päästä vierailulle Romaniaan ja onni potkaisi Erjaa ja Johannaa, siis allekirjoittanutta. Matka toteutui lokakuun alussa ja vietimme Sibiussa kaksi viikkoa. Sibiu on keskiaikainen kaupunki vuoriston keskellä Transilvaniassa. Sibiussa on kapeita mutkittelevia kujia, ihania kirkkoja ja museoita sekä paljon kauniita vanhoja taloja, hieman rapistuneita tosin, mutta arvokkaan näköisiä. Sosialismin jäljet ovat näkyvissä laita-kaupungin betonilähiöissä ja tehtaissa, jotka syytävät piipuistaan ilmoille kaikenlaisia huuruja.

Varsinainen tutustumiskohteemme oli suuri ulkomuseo, joka on erikoistunut kansanomaisen tekniikan säilyttämiseen ja tutkimiseen. Se olikin varsin mielenkiintoinen, mutta toisella viikolla alkoivat erilaiset myllyt jo hieman kyllästyttää. Museo on perustettu 1963, ja siinä on nyt noin 110 kokonaisuutta esillä. Museo perustettiin kaupunkilaisten ulkoilualueelle, mikä aiheutti närkästystä aikanaan. Nykyisin ihmiset ovat tottuneet museoon ja halvat pääsyliput maksetaan mukisematta. Museo itsessään teki meihin valtavan vaikutuksen monipuolisuudellaan, mutta museon elävyys avasi uuden näkökulman museoon. Pikkupojat pyöräilivät siellä, hevoset ja koirat kulkivat vapaina, kaupunkilaiset tulevat museoalueelle eväskorien kanssa viettämään aikaa vapaapäivinä. Koko perheen voimin he nauttivat auringosta ja istuskelevat nurmikolla tuntikausia. Museon vieressä on eläintarha, jossa perheet usein käyvät.

Rakennuksiin ei suhtauduta kuin monumentteihin, palvoen, vaan ne ovat luonnollinen osa elämää. Ulkomuseossa käydään usein, kerralla katsotaan vain muutama kohde. Me "hullut suomalaiset" yritimme kiertää koko alueen yhden päivän aikana. Kierros oli tosi rankka, loppupuoli meni läpijuoksuksi. Onneksi meillä oli kaksi viikkoa aikaa.

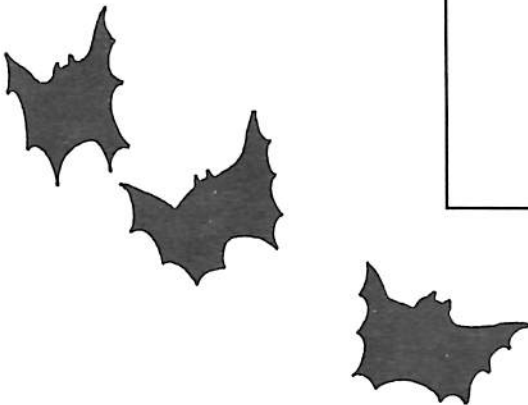
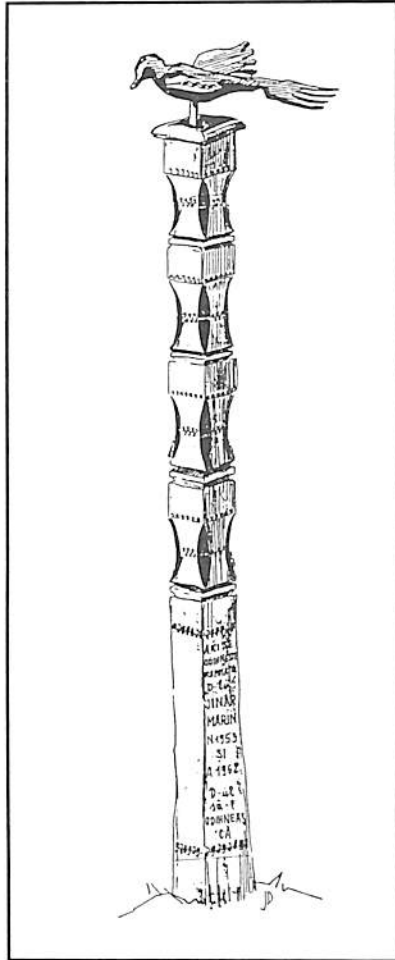
Tutustuimme Sibiun yliopiston toimintaan osallistumalla syyslukukauden avajaistilaisuuteen. Tosin Kulttuuritalon juhlasali oli tupaten täynnä ja me jäimme suosiolla ulkopuolelle, koska emme olisi ymmärtäneet mitään puheista tai muista esityksistä. Oltuamme siellä hetken lähdimme katselemaan kaupunkia omin päin joksikin aikaa. Tapasimme myös yliopiston rehtorin, joka kannusti opiskeluamme vertaamalla meitä vuorikiipeilijöihin, jotka tavoittelevat korkeimpia huippuja. Romaniassa opiskelu ei ole helppoa, sillä enemmistön opiskelijoista täytyy rahoittaa opiskelunsa tekemällä työtä. Toisaalta siitä on etuakin, sillä kansatieteen opiskelijat olivat vastuullisissakin tehtävissä sekä ulkomuseossa että museon toimistotiloissa kaupungin keskustassa.

Parasta koko matkalla olivat retket vuoris-toon. Matkoilla vuoristokyliin kuulimme jänniä juttuja susi-ihmisistä ja noidista. Syrjäisien vuoristokyliä asukkaat uskovat yhä näihin tarinoin. Perimätiedon mukaan transilvanilaisten esi-isät olivat susia. Niinpä jokaisen transilvanilaisen miehen kohtalona on muuttua jonain päivänä sudeksi. Tämä muodonmuutos ajoittuu runsaslumiseen ja kylmään talveen, jolloin susimies kokoaa alueen sudet laumaksi ja ryhtyy terrorisoimaan aluetta, aiheuttaen suuria tuhoja. Susimiehen lauma on erittäin vaarallinen, koska siinä yhdistyvät ihmisen älykkyys ja suden vaistot. Sudeksi muutunut mies palautuu ihmiseksi, jos hän löytää tuoretta leipää esim. tieltä. Vain tuoreen leivän syönti pystyy murtamaan suden hahmon, muutoin mies on susi lopun elämänsä.

Vanhan naisen uskotaan voivan muuttua oravaksi, jänikseksi tai ketuksi. Näiden eläinten uskotaan lypsävän yöllä lemmiä, vuohia ja lampaista. Eräs mies kertoi nähneensä yöllä oravan lypsämässä hänen lehmäänsä. Mies haki aseensa ja ampui oravaa kohti, mutta luoti vain raapaisi sitä. Siitä jäi verijäljet. Seuraavana päivänä paljastui, että kylässä oli nainen, jolla oli vertavuotava haava kaulassa. Haavaa tutkivat sekä lääkäri, että mies joka oli ampunut oravaa. Lääkäri totesi haavan ampumahaavaksi. Mies uskoi,

että tämä nainen pystyy muuttumaan henkiolennoksi, eli ottamaan itselleen eläimen hahmon. Dracula pysytteli piilossa, ainoat viittaukset häneen olivat rikoksia käsittelevän lehden nimi Weekend-Dracula sekä yhden pubin nimi.

Vuoristokylässä nimeltä Loman kävimme hautausmaalla, jossa ovat edelleen käytössä pakanalliselta ajalta peräisin olevat puiset hautapaalut. Joidenkin paalujen päässä on puusta veistetty sielulintu muistuttamassa uskomuksesta, jonka mukaan ihmisen sielu poistuu ruumiista linnun muodossa. Kylän asukkaat ovat pitäneet muitakin vanhoja tapoja käytössä, miehet käyttävät perinteistä knallin tapaista hattua ja osa pukeutuu kokonaan perinteiseen valkoiseen asuun. Syyksi tähän meille kerrottiin se, että naiset tekevät kaikki työt, joten miehet voivat pitää valkoisia vaatteita arkenakin.

TIEDECORNERi

■ Pitkälliset epäilyt osakunnassa sijaitsevista mustasta aukosta ovat osoittautuneet paikkansa pitäviksi. Tähtitieteilijät ovat havaintojen perusteella paikallistaneet sellaisen SKO:n toimiston vaaleasävyisen tyylihuonekalusohvan alta. Mustalla aukollahan tarkoitetaan avaruutta, joka ympäröi materiaaltaan paljon normaaleja rajojaan tiukemmaksi puristunutta keskusta. Tässä avaruudessa painovoima on niin suuri, ettei edes valonsäde pääse siltä karkuun. Turha siis kurkistella sohvan alle, sillä aukon löytäminen sohvan alusen pimeydestä on tosiaan vaikeaa. Aukon epäillään nielleen lukemattoman määrän käsineitä, pulkan, pari kesken ollutta gradua, Kouvolan vaakunan ja päivystysvihkon. Osa tavaroista on sittemmin löytynyt jostain osakunnan tiloista. Syynä pidetään aukon synnyttämän pyörteisen kaasuvirran sinkoamia elektronisuihkuja, jotka paiskovat tavaroita takaisin paikalleen minne sattuu.

■ Osiksen viemäristö vetelee viimeisiään, joten vesiklosetin tilalle täytynee keksiä jotain

muuta. Vaihtoehtona on väläytely biologista vesivessaa, Aquatronia. Pytty huuhdellaan tavalliseen tapaan, mutta tavarat valuvat vessojen alle kaivettuun kompostilaatikoon. Laatikoon lisätään silloin tällöin kuiviketta, kuten sahanpurua tai haketta. Laatikon sisältö kumotaan keväisin B-talon takapihalle, mistä yliopiston puutarhurit voivat noutaa hyvää multaa istutuksille. Yo-talojen asukkaat voivat myös näin saada keväiset vaihtomullat ruukukasveilleen.

■ Kaipaaako kämppäsä maalausta? Eipä hätää, markkinoille on juuri saatu Wall Design Painter 2.0 -maalausohjelma. Saatavissa on niin MAC- kuin PC-versiokin, ja ohjelma on taatusti saatavilla olevista monipuolisista. Työkalupakista löytyvät niin sivellin, väri-ruisku, tela kuin pensselikin. Kerrostus-, korjaus-, roiskutus- ja lateksiteknikat ovat hyvin hanskassa, ja vesiohenteisen tekniikan saa käyttöön, kun muistaa tehdä märkien maalien asetuksen. Ohjelma pysyy myös tallentamaan maalaustyön kulun.

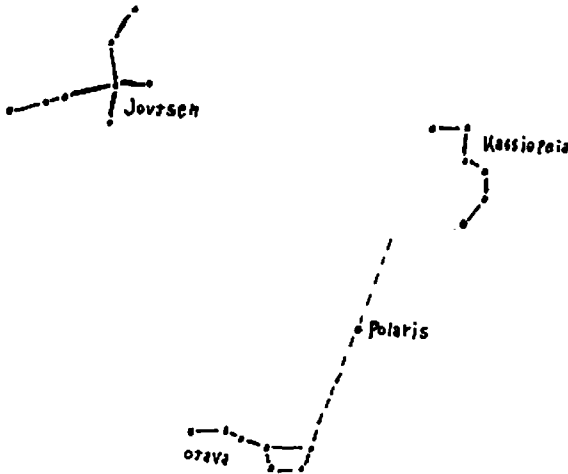
 TAIVASTELUA

Ehkäpä olet joskus aamuvarhaisella hiipiessäsi osakunnan kodikkaasta toimistosta kohden yo-kylän yhdistettyä koppikammo- ja kylmälaboratoriota huomannut silmiesi yläkulmissa jotain outoa kipinöintiä. Jos olet ratkiriemukkaan illan jälkeen vielä ollut voimiesi tunnossa, olet saattanut jopa kohottaa katseesi kohden ylempienvoimien asuinsijoja. Juuri tuollaisena aamuyönä olet varmastikin nähnyt tähtiä. Todennäköisyys tähän on todellakin suuri, sillä tunnetustikaan Turun kaupungin katuhuoltojaosto ei ole niitä viitseläimpiä, jotenka se kadunpätkälle kylvetty ainut hiekanhyvänen ei taatusti satu kenkäsi alle. Ihmisruumiille luonnoton takakeno asento muuttuu pian hyvinkin luonnolliseksi makuuasennoksi, ja vieläpä varsin tuskallisesti. Kun silmissäsi pyörivät Adrenaliinin tähtisumut ja Tuskan tähtikuviot vihdoinkin ovat poistuneet voitkin jatkaa varsinaisen tähtitaivaan tarkkailua. Ensimmäiseksi silmiisi sattuu varmaankin Otava. Onhan se suhteellisesti tunnetuin tähtikuvio ja kutakuinkin keskellä taivaanlakea. Otavan kauhan muodostavat seitsemän eri tähteä. Kerättäessä mukaan 12 muuta lähitähteä saadaan siitä aikaan Isokarhu. Seuraavaksi mieleen tuleva tähti on varmaankin Pohjantähti. Sen löytää seurattaessa Otavan kauhan etureunan muodostamaa janaa kohden taivaanlakea. Pohjantähti on pyörivän tähtitaivaamme napa, jonka ympärillä muuta tähdet kieppuvat ikuisessa valssissa. Tuota varsin mitättömän näköistä tähteä katsellessa arvuuttelet varmaankin mielessäsi sen etäisyyttä. Se on noin 500 valovuotta, 500 kertaa se matka, jonka valo kulkee yhdessä vuodessa, eliikka 4 700 000 000 000 000 km. Jos muutetaan se suomenvaltion maksamiksi pankkitukiaisiksi, on se 1 000 000 kertainen ja jos yhdellä pankkituella kerta sai kossua puolitoista metriä korkean pinon Hangosta Utsjoelle, niin ...

Kyseessä on niin valtavat etäisyydet, ettei ihmismieli niitä pysty hahmottamaan. Parasta siirtyäkin tarkastelemaan seuraavaa tutumpaa tähtikuviota. Jatkettaessa matkaa pitkin suoraa, jolta löydettiin Pohjantähti tullaan viimein kahden tähtiryäkän valiin,

joista toinen muistuttaa hämärästi sellaisia mustia merkkejä, joita luennoitsijat raapustavat tauluille ja kalvoille. Pienen pyörittelyn jälkeen sen saattaa jopa tunnistaa kaksoisveeksi. Ollaan siis löydetty Kassiopeia. Se sijaitsee taivaalla maitomaisessa sumurannussa, jota muut kansat kutsuvat maitotieksi paitsi suomalaiset, jotka kutsuvat sitä linnunradaksi ja ruotsalaiset, jotka kanssa halusivat olla erilaisia, ja täten nimesivät sen talvitieksi. Seuratessa tätä polkua kirjoitussuuntaan, kun W on taivaalla oikeinpäin, törmätään taivaan kolmanteen mahdollisesti tuttuun kuvioon, Joutseneen. Joutsen näyttää liihottavan pois taivaanlaelta pitkin linnunradan juovaa.

Tässä vaiheessa alkaa maan ja ilman kylmyys vihdoin tunkeutua kokovartalopuudutuksesi läpi, joten on syytä kampeutua kävely tai konttaus asentoon ja jatkaa matkaa sopivaksi valittuun suuntaan. Häätätapauksessa voit turvautua tähtien apuun ja suunnata kohden Pohjantähteä, kohden sivistyneitä seutuja.

VUOSIKYMMENTEN TAKAA

Kuten monet varmasti tietävätkin, on Käk-lehdellä takanaan pitkä ja kunniakas historia aina vuodesta 1930 saakka. Tästä numerosta alkaen ryhdymme julkaisemaan jotakuinkin säännöllisesti palstaa, johon on poimittu muutamia tasavuosikymmeniä sitten ilmestyneiden lehtien sisältöä. Tämänkertaiseen numeroon on valittu vuodet 1934, 1964 ja 1974.

1934

Alkuvuosien tapaan oli lehti vielä tähän aikaan käsin kirjoitettu, mutta sisältöä toki piisasi siitäkin huolimatta. Vuoden 1934 ensimmäisen numeron sisäkannessa kerrotaan, että:

"Käk ilmestyy kun on tarvis. Lehti ottaa vastaan etupäässä kaunokirjallisia tuotteita ja puna-musta-keltaisia poliittisia kyhäelmiä, mielenkiintoisia tilastotietoja ja kaikenlaisia pikku-uutisia. Kirjoituksia lehteen otetaan kiitollisuudella vastaan vielä sittenkin kun lehti on jo painettu."

Lehdessä on myös laaja Karjala-aiheinen kirjoitus, jossa käsitellään niitä ongelmia, joita maantieteelliset tekijät ovat aiheuttaneet Karjalalle ja sen asukkaille. Jutussa pahoitellaan myös sitä, että joillakin suomalaisilla on kovin nurin-kurinen käsitys karjalaisista. Tätä sivistysaukkoa pyritäänkin sitten paikkaamaan:

"Lue tarkkaan Suomen historia, ja katso, onko Karjala koskaan pettänyt isänmaatansa, ja kuka on ensin iskenyt, kuka on ensin tallattu maahan ylivoimaisen jättiläiskansojen vyöryessä idästä, ennenkuin Pohjan mies on saanut tarttua tapparaansa. Ja laske, kuinka monta kertaa Karjala on työntänyt vainolaisen rajan taakse, ilman että muu Suomi on edes tiennyt uhkaavasta vaarasta."

1964

Tämän vuoden ensimmäisen lehden pääkirjoitus käsittelee kahtakin asiaa. Ensimmäiseksi korostetaan osakunnan vuorovaikutusta kotiseudun kanssa ja vaaditaan lisäämään ponnisteluja näiden suhteiden kehittämiseksi. Toiseksi valitellaan opiskelija-asuntotilanteen surkeutta. Sisäsivuilta löytyy sitten tuhti annos kulttuuria. Ensinnäkin teatteriarvostelu ja sen jälkeen kirja-arvostelu, jossa Maria Jotunin "Huojuva talo" saa varsin mukavan vastaanoton:

"...kieli on hyvää ja kaikkialla tulee vastaan alleviivauksen ansaitsevia mietelmiä. Lukaiskaa pois, varsinkin jos haluatte saada ajattelemisen aihetta tai puolestanne ajateltavan..."

Kulttuuritarjontaa täydentää osaltaan vielä kymmenen henkilön muodostama raati, joka on pannut television viime aikoina esittämät elokuvat paremmuusjärjestykseen. Voittajaksi selviytyi kotimainen "Tyttö kuunsillalta".

1974

Vuoden ensimmäisen (ja ainoan!) numeron pääkirjoituksessa hamiteltiin sitä, että Käk ilmestyy niin harvoin. Samalla toivottiin ettei sen tulevaisuus "joudu koville toimittajien toilausten" johdosta. Ilmoittajilta toivottiin myös pitkämielisyyttä - lehdessä kun julkaistiin mainoksiakin. Sisäsivuilla oli huolestuneen tuntuinen kirjoitus osakuntien aseman heikkenemisestä poliittisten järjestöjen vallatessa yhä enemmän alaa. Tiedettiin myös kertoa, että osa ainejärjestöistä ja osakunnistakin on saanut "vahvan puoluepoliittisen värityksen ja menettänyt siten alkuperäisen tarkoituksensa".

Kirjoittaja kaipasikin osakuntaan lisää uudenlaista ja monipuolista toimintaa, koska "pelkkä olemassaolodellytysten luominen välikaljakapakointia harjoittamalla ei riitä". Huolestuneisuutta lisäsi vielä se, että TYY:n edustajat olivat asettaneet koko osakuntalaitoksen olemassaolon jo kyseenalaiseksi, ja lehden mukaan "valitettavasti varsin perustellusti".

KÄRMES JA VARES

Ulkona vettä tihutti, sateli,
kärmes ruohossa hissiksiin mateli;

mietti, nauttisko aamiaiviilin vai
haukkaisko pienen piikkiässiilin

"Taidanpa tyytyä acidoviiliin
koska jos hampaani piikkiässiiliin

isken, niin huutoni Kiinan asti
kuuluu, kun sattuu niin saatanasti:"

Tuohonpa aatokseen variskin yhtyi
"Muistan kun isäni moiseen ryhtyi

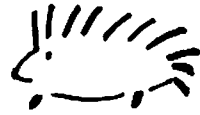
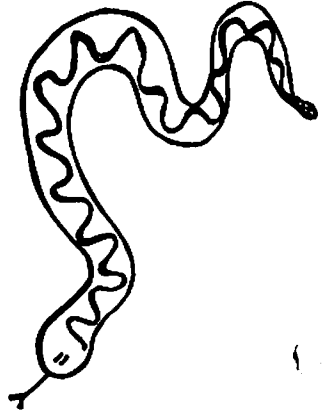
toimeen ja siiliä pirusti jahtas,
mut hänet naapurin isäntä lahtas.

Siitä on aikaa todella kauan.
En edes muista oiskohan lauan-

tai vai jokunen toinen päivä
siitä on muistossa vain pelkkä häivä.

Iskipä faijaani isännän hauli
putosi lennosta tielle ja kauli

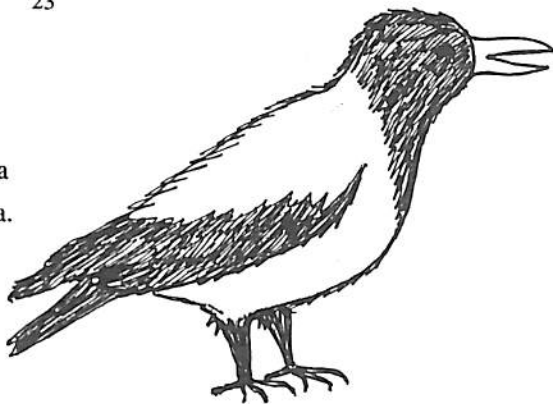
henkilöauto katuun sen raadon
kuski sai todistaa variksenkaadon

kauhean raakunnan mutsini kuuli
lensi hän paikalle, pyöristyi huuli

vai pitäiskö mielummin sanoa nokka
mut pettipä perhana muorinkin pokka.

Paikalla sillä nyt kulkee juna
itse en nähnyt, olinhan muna."

JOLLOTUKSIA

Mikä vika on kateissa
kun ne aina on kateissa

Eihän näitä saa marinoitua,
alkoi Mari noitua

Mutta Paavo Voipiolla
apu voipi olla

Kyllä tähän pystynen
tuumi Erkki Pystynen

On tämä ala kapee
tuumi Ala-Kapee

Kivikainen - 94

MIKSI LIITYIT SKO:HON?

Valkuttiko siihen savolainen syntyperä vai bileissä juodut Karjala-oluet?

Muistatte kai vielä, kun kävelitte sisään SKO:n toimistoon ilmoittautumaan osakunnan jäseneksi. Jäsenhakemuskaavakkeen viimeisenä kohtana oli kysymys: "Vanhempien syntyperä tai muu hyväksymistä puoltava seikka?" Kohta kuulostaa viralliselta ja monen mieleen voi hiipiä pelko, että eikö Savo-Karjalaiseen Osakuntaan mahdollisesti hyväksytäkään kaikkia hakijoita. Ei syytä huoleen. Kyseinen kohta jäsenhakemuskaavakkeessa on luultavasti jääne jostain vuosikymmenien takaa ja nykyisin sen tarkoituksena on lähinnä se, että hauskat vastaukset piristävät osakunnan hallituksen kokouksia, joissa jäsenhakemukset käsitellään.

Minkälaisilla perusteilla osakuntaan on sitten haettu?

Ylivoimaisesti suurimmassa osassa vastauksista puoltavana seikkana on ollut oma, vanhempien tai isovanhempien syntyperä:

"Isä on Kerimäeltä, äiti kans ja mieki oon. Ja ossoon savvoo.."

"Savolaisia koko suku"

"Oma syntyperä, Karjalasta kajahtaa!"

"Karjalainen kivikaudelta asti"

"Isi on Karjalasta"

Ja jos ei niitä savolaisia tai karjalaisia ole ihan lähisuvusta löytynyt, on viimeisessä hädässä voinut mieleen muistua ne vähän kaukaisimmatkin savolaiset serkut ja karjalaiset tuttavat...

"Äitini sukulaisia asuu Pieksämäellä"

"Mamman lapsuudenystävät ovat Karjalasta"

'Minua huvittaisi olla jäsen, kun pikkuvelikin opiskelee Joensuuussa'

'Kotikuntani entisen papin nimi oli Karjalainen'

Osakuntaan liittymiseen on voinut vaikuttaa myös se, että joku sukulainen on toiminut SKO:ssa joskus aiemmin:

'Muori kuului Savolaiseen osakuntaan joskus muinoin'

'Isä toiminut 60-luvulla SKO:n inspektorina'

'Isä seniorijäsen'

Perusteluna on voinut olla myös yleensä kiinnostus savolaisuutta tai karjalaisuutta kohtaan. Moni oli myös tutustunut savo-karjalaiseen ruoka- ja juomakulttuuriin, ja piti sitä hyväksymistä puoltavana seikkana:

'Olen kiinnostunut karjalaisuudesta ja itäisestä kulttuurista, koska se on niin erilaista kuin länsi-suomalaisuus'

'Karjalaiset on niin ilosii'

'Kalakukko on hyvää'

'Olen juonut joskus pullon tai pari karjalaa'

'Ostan SKO:n myyjäisistä aina karjalanpiirakoita(ovat hyviä)'

'Olenpas Karjalaa juonu ja -piirakkaa maistanu. Eikö siinoo jo kulttuurintuntemusta?'

Moni oli tullut osakuntaan kaverien houkuttelemana tai eräistä vastauksista päätellen lähes pakottamina. Alkoholijuomien nauttiminen osakunnassa oli selvästikin alentanut monien liittymiskynnystä...

'Tyttöystävä on Savo-Karjalaisen osakunnan jäsen'

'Arin kaveri'

'Olen joutunut propagandan uhriksi'

'Olin vappujatkoilla ja päätin liittyä osakuntaan vapaaehtoisesti'

'SKO:n emäntä tarjosi viiniä. Ryyppäsimme yhdessä...'
 'Mä oon ryyppänny teidän kans'
 'Tulin vahingossa kurkistamaan ovesta ja minut 'pakotettiin'
 jäseneksi'

Joku oli ehtinyt tutustua osakunnan toimintaan jo ennen jäseneksi hakemistaan ja halusi sen vuoksi liittyä osakuntaan. Myös etukäteen saadut tiedot osakunnasta olivat saaneet jotkut osakunnan toimistoon jäsenhakemusta täyttämään. Osakunnan viimeistä huutoa olevat tekniset laitteet olivat myös herättäneet ihastusta:

'Esittely oli hauska ja olen kuullut hyviä juttuja tästä osakunnasta...'
 'Kiinnostavaa toimintaa...Kymo retkeilee liikaa'
 'Viihdyin vuosijuhlissa'
 'MM-kyykä 1990'
 'Paras osakunta Turussa'
 'Hauskat vuosijuhlat, sekä Sandels maistuu'
 'Hillitön halu oppia kyykkää..'
 '...sitten mä ihailen teidän maailman mullistavaa laitetta - vedenkeitin - YES!'

Myös monia muita hyväksymistä puoltavia seikkoja löytyi...

'Haluan jäseneksi'
 'Puhun kehuttavan hyvveen savvoo'
 'Kova poika ryyppäämään ja rällämään'
 'Olen savolainen, kaipaen savolaisia'
 'Osaan soittaa osakunnan levyjä'
 'Puhuin kielillä(savo-karjalaa) kerran Monteperin pileissä'
 'Kiero luonne'
 'Olen hyvä'

...eli millaisilla perusteluilla tahansa pääsee Savo-Karjalaisen osakunnan jäseneksi.

PIENIÄ UUTISIA

Uusia vaakunoita

Osakunnan toimiston seinälle kiinnitettiin perjantaina 21.1. kokonaista seitsemän uutta vaakunaa. Niistä kuusi saatiin KymO-vainaan peruina ja lisäksi kokonaan uutena tuli Rautavaaran vaakuna.

Kun kiinnitystyö saatiin suoritetuksi, alkoi toimistolla asianmukainen juhliminen. Sieltä siirryttiin puolenyön tienoilla jatkoille Proffaan, mistä puolestaan vähän ajan kuluttua jatkojen jatkoille Teiniin. Erinäisten vaiheiden jälkeen palasivat innokkaimmat vielä takaisin toimistolle jatkojen jatkojen jatkoille joskus aamu-yöllä.

Törkeä varkaus

Jos on osakunnan seinälle saatu uusia vaakunoita, on niitä vastaavasti sieltä poistunutkin. Imatran vaakuna on nimittäin varastettu.

Lauantaina 12.2. oli osiksellä yhteistilaisuus, minkä yhteydessä pari bändiä käytti SKO:n toimistoa taukopaikkanaan. Seuraavana päivänä saivat sitten paikalle saattuneet osakuntalaiset todeta ammottavan aukon keskellä vaakunarivistöä. Rosvoksi paljastui

känninen asiakas, joka oli livahtanut toimistoon, nappanut vaakunan ja hävittänyt sen. Imatran kaupunki on ystävällisesti toimittanut jo uuden vaakunan tilalle.

Lehtikilpailu

TYY järjestää jälleen tänä keväänä alayhdistystensä julkaisemille lehdille kilpailun, jossa parhaat palkitaan.

SKO:n hallitus on ajatellut myös osallistua kisaan, vaikka siinä noudatettavat arvostelukriteerit onkin laadittu melko lailla ainejärjestöjen lehtiä suosiviksi.

Eteisen piippumiehet

Moni osakuntaan saapuva on varmaankin törmännyt jo heti ulko-oven tietämällä suurikokoisiin piippua tuprutteleviin miehiin. He pitävät majaansa Sohon toimistolla, mutta levittäytyvät usein eteisenkin puolelle käryttelemään. Tavallisesti he esiintyvät kahden, kolmen tai neljän hengen parvissa.

Pelottavantuntuista olemuksestaan huolimatta nämä veikot ovat silti aivan ystävällistä väkeä, eikä heitä ole mitään syytä pelätä.

JOURUJA?

- 🍷 Ei ihme että yliopiston ja yo-kylän ikkunat vetää, kun saumaustyöt tekee Saumaustiike Väljälä.

- 🍷 Moraalinvartijan housut katosivat (hetkeksi) laskiaisien tiimellyksessä, mutta onneksi (!) ne löytyivät etsinnän jälkeen. Kurinpitolautakunta tutkii housujen löytymistä. Moraalinvartija tarjoaa myös päiväkahviseuraa kaikille halukkaille. Vastaanotto siis Pilvilinnassa.

- 🍷 Fyysikot harrastavat käytännön piloja: ovat muuttaneet ylämäet mahdolltomiksi laskea.

- 🍷 Isäntämme on lipsunut patriarkalisesta maailmanjärjestyksestään, ja suorastaan rukoillut osakunnan "tyttösiä" opastamaan pizzeriapaistossa. Samainen isäntämme on todistajien läsnäollessa lausunut kokonaisen englanninkielisen lauseen.

- ♥ Seniorijuhlissa ilmeni kiitettävää vipinää ja säpinää osakunnan irtovanhusten keskuudessa. Tämä herätti muissa vakiintuneissa vanhuksissa jotain. Kurinpitolautakunta tutkii, olisiko vanhusten viriketoimintaa mahdollista jatkaa vuosijuhlien jatkoilla.

- 🍷 Osakunnan Imatran vaakuna katosi häpeämättömän törkeän sikamaisesti yhteistilaisuuden yhteydessä. Asialla eivät olleet Moderna Museet'n huipputaidevarkaat, vaan ihan periturkulainen pässinpää, joka joususpäissään vielä meni ja hävitti tämän taidearten. Kurinpitolautakunta tutkii kastaation mahdollisuutta.

- 🍷 Sikamässällijajoukkue edusti osakuntaa Randen mäkiiviikolla laskiaistiistaina. Ankkalammen lankkuaita paukkui vaan ei taipunut laskiaispullien turvottamien ahmattien edessä. Orgiat jatkuivat sylki roiskuen lettukesteillä, ja kiloittain pop-

Komia ruhjoutui säälimättömien leukojen välissä. Notkea viini vetreytti sikamässäilijät Nyyperin mutaiselle tanssilattialle.

☐ Osakuntaan on perustettu kirjallisuuskerho. Ideana on kimpassa lukea jokin merkittävä teos, ja keskustella sen herättämistä ajatuksista. Ensimmäisenä on lukulistalla tiedotussihteerimme toivomuksesta Waltarin Turnips kuolematon.

☛ Rääkkylässä järjestetään heinäkuun toisena viikonloppuna kansanmusiikkifestarit, jotka ovat herättäneet kovasti innostusta osakuntalaisten keskuudessa. Ongelmana on se, että samana viikonloppuna on Ruisrock, joten Rääkkylän valitseminen kesäpäiväkohteeksi on vähän kiikun kaakun. Kurinpitolautakunta tahtoo kihauspubiin...

♠ Osakunnassa esitetään syäntä raastavaa rakkausdraamaa. Saavatko he toisensa, ken tietää! Kyse on tietenkin vuosijuhlien jatkojen näytelmästä, joka näillä näkymin on Romeo ja Julia.

☞ Vaakunamestarimme osoitti kiitettävää urheutta (itsetuhoviettiä!) laskiaismäessä. Ukemit ja syöksylasku onnistuivat silmin nähden hyvin. Toivottavasti näemme ensi vuonnakin.

ॐ ॐ ॐ ॐ ॐ

Vastaukset tietokilpailuun: 1. noin vuonna 1850, 2. etelärannikolla ja saaristossa, 3. haimasta, 4. fagotti, 5. lootuskukka, 6. Gennadi Avdejenko (MM 1983, olympiakultaa 1988), 7. linnunmunia, 8. suora kulma eli 90 astetta, 9. polskaa, 10. avoimia paikkoja, 11. karhua, 12. noin 3000.

Sekalaista sekoilua

- Joka ruoskatta kuolee, se sukupuolikuritta kuolee
- Ankkujen seksuaalivähemmistöjen puolestapuhujana on Aku-seta
- Japanin poika otti rajun loppuharakirin
- Pikkuasioiden käsittelyyn: nippelitietokone
- Käsialabama on varaosavaltio
- O'masturboy - kaakao maistuu karvakämmenillekin
- Anoppia ikä kaikki, tuumi entinenkin sulho
- Anoppi on kuin kalakukko: parhaimmillaan vielä höyryävänä pöydällä avattuna
- Kunnan kalakukkoaterian jälkeen on ihminen valmis antamaan anteeksi vaikka anopilleen
- Kukkoannos korvaa vaikka huonon lääkärin, kaksi vastaa jo hyvää lääkäriä; kolmannen jälkeen ei lääkäriä tarvitakaan - paitsi ummetuslääkkeen määräämiseen

Kiitos kiitos - 9/4

MAAILMAN HISTORIA KYMMENELLÄ RIVILLÄ

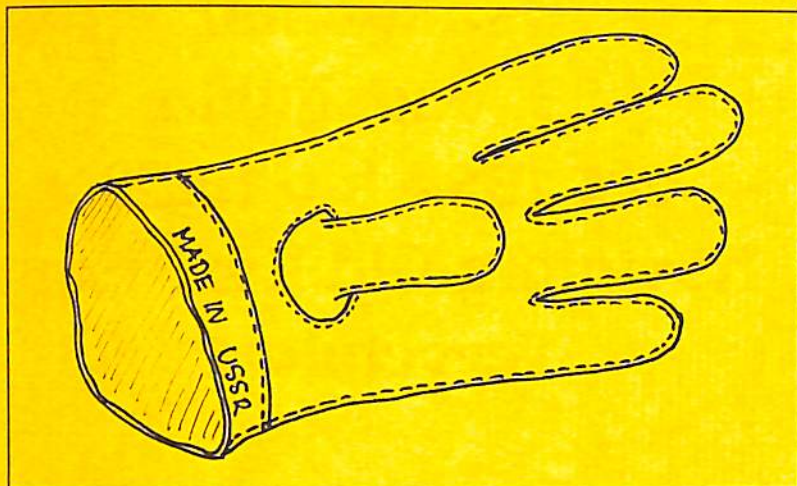
aika	kausi	tapaus
H = 50 km/s/Mpc keskitiheys = 0.003 * kriittinen tiheys		
0 s	(kvarkkien kausi)	Alku
0.00001 s	(leptonien kausi)	PROTONIT SYNTYVÄT POSITRONIT HÄVIÄVÄT
3 s		HELIUMIN SYNTY
3 min	(säteilyn kausi)	ATOMIEN SYNTY
300 000 v		GalaksiEN SYNTY
3 mrd v		AURINKOKUNNAN SYNTY
14 mrd v	(tähtien kausi)	
19 mrd v	N Y T	

Historianopiskelijat, miksi vaivautua?

PK

ARVOITUS

Tiedättekö, mitä tämä kuva esittää?

No, siinähan on ilmiselvästi joltakin TYS:in huoltomieheltä pudonnut rukkanen. Fysiologisten omi-naisuksiensa vuoksi he joutuvat nimittäin käyttämään sellaisia rukkasia, joihin on peukalon paikka ommeltu keskelle kämmentä. Jos siis satut löytämään maasta tällaisen, niin toimitathan sen viipymättä TYS:in toimistoon, jotta miespolo pääsisi taas jatkamaan töitään.

TR

**Turun Yliopiston
Savo-Karjalaisen
Osakunnan
69. vuosijuhla
9.4 1994 klo 19.30
Ravintola Old Bankissa
Tervetuloa!**

